

## **ДО ПИТАННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ В УКРАЇНІ**

**Крупка А.А.**, гр. 193-ОЗН-02

Науковий керівник – канд. пед. наук, доц. **Л.М. Коваленко**  
Державний біотехнологічний університет

Стале землекористування – це така система земельних і суспільно-виробничих відносин, при якій досягається оптимальне співвідношення між економічно доцільним і екологічно безпечними видами використання земель і забезпечується економічне зростання матеріальних і духовних потреб населення [1].

Система сталого розвитку в своїй сутності включає оптимальне співвідношення між економічними, екологічними та соціальними чинниками. Проте в сфері сталого розвитку земельних відносин, управління земельними ресурсами виникає потреба у впровадженні ще одного чинника – технологічного.

Суспільство характеризується швидким поширенням нових інформаційних технологій і радикальними змінами соціально-економічного життя під впливом цих процесів. Останнє десятиріччя ознаменувалося стійкою тенденцією розвитку інформатизації всіх сфер діяльності. Активне впровадження сучасних інформаційних технологій в систему організації використання та охорони земель, діяльність сільськогосподарських підприємств є необхідною умовою їх успішної роботи, оскільки точність, надійність, оперативність і висока швидкість обробки та передачі інформації визначає ефективність управлінських рішень у цих сферах.

Уведення технологічного аспекту пов'язане з тим, що сучасний перехід на засади сталого розвитку у сільському господарстві високо розвинутих європейських країн останні роки широко здійснюється на практиці. Німецьке сільськогосподарське товариство DLG разом із науковим партнером Інститутом сталого сільського господарства (INL) та іншими науковими установами впровадили сертифікацію сільськогосподарських підприємств, що ведуть господарство, спираючись на засади сталого розвитку. Метою такої сертифікації є поширення принципів сталості в сільському господарстві з урахуванням таких вимог: охорона землі, води, повітря та біорозмаїття; зниження впливу на клімат та енергомісткість виробництва; оптимізація застосування добрив і засобів захисту рослин; підвищення ефективності та конкурентоспроможності виробництва; підвищення кваліфікації керівництва та персоналу; безпека продуктів харчування та гігієна.

Сертифікація здійснюється завдяки незалежному оцінюванню діяльності підприємства з точки зору сталого розвитку. Сертифікат

сталості DLG показує споживачам, що продукція такого підприємства вироблена сталим чином, є якісною, надійною, екологічно безпечною, її виробництво не зашкодило навколишньому середовищу, підприємство є конкурентоспроможним і відкритим до нових ідей та інновацій. Отже, наявність вищезазначеного сертифіката є вдалим маркетинговим кроком, що допомагає підприємству виділитися серед конкурентів. Разом з тим, підвищується імідж підприємства у стосунках із діловими партнерами, орендодавцями банками, страховими компаніями, органами влади, засобами масової інформації, суспільством.

Діяльність підприємства оцінюється за трьома рівнозначними факторами - економічним, екологічним та соціальним, при цьому жоден із них не має переваги. Оцінювання відбувається за допомогою індикатора сталого розвитку – порівнюються їхні фактичний та нормативний рівні. Найважливішими критеріями вибору індикаторів є вимірюваність, точність та значимість.

Основні заходи щодо покращення ситуації сталого розвитку сільських територій та сталого розвитку землекористування в Україні передбачають:

1) удосконалення нормативно-правової бази та механізмів регулювання розвитку земельних відносин;

2) удосконалення системи планування та регулювання функціонування землекористування шляхом землеустрою та оптимізації землекористування;

3) розробка та прийняття державних і регіональних стандартів, норм і правил у сфері охорони земель та землеустрою;

4) здійснення оцінки інвестиційної привабливості земельних ресурсів та формування відповідного банку даних для підприємців та інвесторів;

5) формування реєстру обмежень у використанні земель природоохоронного, історико-культурного, оздоровчого значення, особливо цінних земель й особливої охорони;

6) розробка цільової програми відновлення використання земель виключених із реєстру сіл.

Таким чином, можна зробити висновок, що сталий розвиток землекористування полягає у гармонізації процесу еволюційного розвитку природи і суспільства, створення оптимальних умов для ефективного землекористування.

#### Література

1.Третяк А.М. Економіка землекористування та землевпорядкування: навч. посібник. Київ: ТОВ ЦЗРУ, 2004. 542 с.